

Kristi seger i vårt ställe

Av Ellen. G. White.

När Kristus föddes i Betlehem såg Satan fälten upplysta av mängder av änglars strålande härlighet. Han hörde deras sång "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människor hans välbehag." Mörkrets furste såg den häpnad som fyllde herdarnas hjärtan när de bevittnade uppvisningen av gudomlig härlighet och lyssnade till änglahärens sånger. Och visst kunde herdarna darra inför denna uppvisning av förbryllande härlighet som verkade förtrolla deras sinnen. Upprorsledaren själv darrade vid det budskap som framfördes till dem: "Var inte förskräckta! Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren." Satan hade varit framgångsrik i att genomföra den plan som han hade lagt för att förgöra människorna, och framgången hade gjort honom djärv och mäktig. Från Adams tid hade han kontrollerat människornas sinnen och kroppar, men nu var han förskräckt, för han kände att både hans liv och hans rike var i fara.

Satan visste att de himmelska budbärarnas sånger som hyllade Frälsarens ankomst till en fallen värld, och den glädje som uttrycktes vid denna stora händelse, inte bådade gott för honom själv. I spädbarnet Kristus såg han en rival, någon vars ankomst skulle bestrida hans makt och kanske störta hans rike. Hans sinne fylldes av dystra aningar. Han ingav Herodes samma känslor och fruktan som störde hans eget sinne, genom att antyda att hans makt och hans rike skulle ges till denna nya kung. På så sätt väckte han Herodes avund och svartsjuka så att han ville förgöra Kristus, och detta ledde till att alla små barn som fanns i Betlehem förintades.

Men en högre makt var verksam emot planerna från mörkrets furste. Guds änglar omintetgjorde hans avsikter och bevarade den späda Frälsarens liv. Josef varnades i en dröm och uppmanades att fly till Egypten för att han skulle kunna finna skydd för sin dyrbara skyddsling i ett hedniskt land. Satan gäckades men han gav inte upp sina ansträngningar att krossa sin hatade rival. Han följde Jesus från spädbarnsåldern till barndomen, och från barndom till vuxen ålder. Han uppfann vägar och medel för att förleda honom från hans trohet mot Gud och övervinna honom med sina subtila frestelser. Kristi obesudlade renhet i sin barndom, ungdom och vuxen ålder, som Satan inte kunde befläcka, retade honom omåttligt. Alla de frestelsens spjut och pilar som slungades mot Guds Son föll harmlösa vid hans fötter. Och när han fann att han inte hade någon framgång i att rubba Kristus från hans ståndaktighet och integritet eller att skada den unge galliléens fläckfria renhet, betraktade han honom som en fiende som han måste frukta och bäva inför.

Ondskans furste var uppretad och rasande över att det kunde finnas en som vandrade på jorden med moralisk styrka att stå emot alla hans frestelser, som motstod alla hans lockande mutor för att förleda honom till synd, en som han inte kunna få makt över för att skilja hans själ från Gud.

Det fanns en annan som Satan inte kunde avleda från den rätta vägen. Johannes barndom, ungdom och vuxen ålder, hans som kom i Elias ande och kraft för att utföra ett speciellt verk och förbereda vägen för världens Frälsare, utmärktes av fasthet och moralisk kraft. När rösten av denna profet i ödemarken hördes, "Bana väg för Herren, gör stigarna raka för honom!" fruktade Satan för sitt rikets säkerhet. Syndens syndfullhet uppenbarades på ett sådant sätt att människor darrade och blev skräckslagna. Hans makt över många som varit under hans kontroll var bruten, och somliga fann Guds ynnest genom att ångra sina synder. De vann moralisk styrka att motstå den store fiendens frestelser.

När Kristus visade sig för Johannes för att döpas var Satan bland dem som bevittnade händelsen. Han såg blixten flamma från den molnfria himlen. Han hörde Jehovas majestätiska röst som genljöd från himlen och ekade över jorden som åskdunder och kungjorde "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje". Han såg ljuset från Faderns härlighet som överskuggade Jesu gestalt och sedan med omisskännlig säkerhet pekade ut den man i folkmassan som han erkände som sin Son. De omständigheter som var förbundna med detta dop var av allra största intresse för Satan. Han visste då med säkerhet att om han inte kunde övervinna Kristus skulle hans makt begränsas framöver. Han förstod att detta budskap från Guds tron bevisade att himlen nu var mer direkt tillgänglig för människan än den hade varit, och det mest intensiva hat väcktes i hans bröst.

När Satan ledde människan i synd hoppades han att Guds avsky för synd skulle separera honom från människan för alltid och bryta förbindelselänken mellan himmel och jord. När han hörde Guds röst som talade till sin Son från den öppna himlen, var det som ljudet av en själaringning för honom. Den sa honom att nu var Gud på väg att förena människan ännu närmare med sig själv, och ge mer moralisk kraft för att övervinna frestelser och undkomma Satans snärjande påfund. Satan kände mycket väl till den position som Kristus hade haft i himlen som Guds Son, Faderns Älskade, och att Kristus skulle lämna himlens glädje och ära, och komma till denna värld som en människa, fyllde honom med fruktan. Han visste att denna Guds Sons förödmjukelse inte bådade gott för honom.

Satan kunde inte förstå mysteriet med denna stora uppoffring för den fallna människans skull. Hans själviska själ kunde inte fatta hur det kunde finnas välvilja och kärlek för den bedragna mänskligheten, stor nog för att få Himlens Furste att lämna sitt hem och komma till en värld vanställd av synd och märkt av förbannelsen. Satan visste att himlens värde vida översteg människans förväntningar och uppskattning, och att de värdefullaste skatterna i världen inte kunde jämföras med den. Han hade kunskap som människan inte ägde, om det ofattbara värdet av eviga rikedomar. Han hade upplevt den rena tillfredsställelsen, friden, den upphöjda lyckan och den oförfälskade glädjen i de himmelska boningarna. Han hade innan sitt uppror förstått tillfredsställelsen vid Guds fullständiga gillande. Han hade haft en fullständig uppfattning av den härlighet som kringstrålade Fadern, och visste att hans makt inte hade några gränser.

Satan var väl medveten om den förlust han hade drabbats av. Och eftersom himlens rikedomar och härlighet var förlorad för honom genom hans uppror, beslutade han sig för att hämnas genom att dra med sig så många som möjligt i sitt fall. Han skulle leda dem att undervärdera himlen, och att sätta sin kärlek till världens ting.

Tiden hade nu kommit när Satans herravälde över världen skulle bestridas, hans rättigheter ifrågasättas, och han fruktade att hans makt skulle brytas. Han visste genom profetiorna, att en frälsare var förutspådd, och att hans kungarike inte skulle upprättas genom jordisk seger eller med världslig ära och uppvisning. Han visste att profetian förutsade att ett rike skulle upprättas av Himmlens Furste på den jord, som Satan själv gjorde anspråk på som sitt territorium. Detta rike skulle omfatta alla världens riken, och då skulle Satans makt och härlighet upphöra, och han skulle få motta sitt straff för de synder han hade fört in i världen och för det elände han hade dragit över mänskligheten. Han visste att hela hans välfärd berodde på hans framgång eller nederlag när det gällde att övervinna Kristus genom sina frestelser, och han använde varje knep han kunde för att förleda honom från sin integritet.

Människor kan aldrig förstå styrkan i de frestelser som Guds Son fick utstå. Alla frestelser som verkar så plågsamma för människan i hennes dagliga liv, så svåra att

motstå och övervinna, utsattes han för i så mycket högre grad som hans enastående karaktär är överlägsen den fallna människans.

Vår Frälsare var frestad på alla punkter som vi är. Som människans företrädare mötte hans Satans mäktigaste kraft, hans lömskaste frestelser, och segrade å människans vägnar. Det är omöjligt för en människa att frestas över sin förmåga medan hon förtröstar på Jesus, den oändlige Segraren, vars nåd och styrka är tillräcklig för alla våra behov.

The Signs of the Times, 4 augusti 1887

Översättning: S. Gundler